

lení peněz. Ve směru právním založil však žal. úřad své rozhodnutí na shora vytčeném názoru, že prosté opisování a rozmnožování písemností není prací kupeckou ve smyslu zák. o obchodních pomocnících a neza-kládá tudíž pojistnou povinnost pensijní, že však jest již prací kupeckou vypisování určitých číslic ze mzdových knížek proto, že výsledek této činnosti není pouhým opisem použitého vzoru, nýbrž objevuje se v jiné formě nežli tento vzor.

Nss nemohl tento názor sdíleti. Neboť vytčený moment sám o sobě, že zaměstnanec nezhotovuje pouhou kopii, nemůže ještě podle názoru soudu odůvodniti úsudek, že nejde o práci podřízenou, nýbrž o práci kupeckou.

V daném případě nevyžaduje práce konaná Markétou H. žádné zvláštní kvalifikace a není k ní zapotřebí zvláštních znalostí a výcviku, charakterisujících službu kupeckou, nýbrž pouhé pozornosti. Úsudek žal. úřadu, že jde tu o práci kupeckou, jest nesprávný a bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti jako nezákonné.

č. 3999.

Bratrské pokladny: * § 16 vl. nař. z 18. května 1920 č. 357 Sb. (o kompetenci k stvrzování vykonatelnosti výměrů Ústř. zaopatř. fondu bratr. pokladen) jest v rozporu s předpisem § 11, odst. 3 zák. z 29. října 1919 č. 608 Sb.

(Nález ze dne 8. října 1924 č. 17.195.)

V ě c: Ústřední zaopatřovací fond bratrských pokladen v Brně proti ministerstvu veřejných prací o splatnost příspěvků.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Předloživ výkazy nedoplatených příspěvků, žádal Ústřední zaopatřovací fond bratrských pokladen v Brně ve smyslu § 16 nař. z 18. května 1920 č. 357 Sb. u báňského hejtmanství v Brně za stvrzení vykonatelnosti těchto výkazů, v nichž byl uveden jako den splatnosti pro příspěvkové období od 1. ledna do 30. května 1922 — 29. leden 1922 a pro období od 1. července do 31. prosince 1922 — 29. červenec 1922. Báňské hejtmanství v Brně vyzvalo na to výměrem z 29. října 1922 pokud se týče výměrem z 29. října 1922 Ústřední zaopatřovací fond, aby výkazy opravil vzhledem k ustanovení § 11 cit. nař. ve znění vl. nař. č. 9/22, že příspěvky jsou splatny během čtyř týdnů po uplynutí kalendářního pololetí.

Nař. rozhodnutími byla odvolání stěžujícího si fondu zamítnuta.

O stížnosti uvážil nss toto: — —

Jak Ústřední zaopatřovací fond bratrských pokladen v Brně, tak i báňské hejtmanství vycházely z předpokladu, že báňské hejtmanství k vyřízení těchto žádostí jest příslušným. Obě strany měly pro tento náhled předpis § 16 nař. ze dne 18. května 1920 č. 357 Sb., jenž stanoví, že vykonatelnost výměrů Ústředního zaopatřovacího fondu stvrzuje báňské hejtmanství.

Ale nss shledal, že tento předpis odporuje výslovnému znění zák. z 29. října 1919 č. 608 Sb., k jehož provedení ono nařízení bylo vydáno. § 11 tohoto zák. praví v 3. odstavci, že výkazy o dlužných příspěvcích, jejichž vykonatelnost potvrdil politický úřad, jsou exekučním titulem podle § 1 exekučního řádu. V tomto předpisu došla vůle zákona výslovně výrazu, že vykonatelnost výkazů o dlužných příspěvcích — a o takové výkazy tu nesporně jde — stvrzuje úřad politický, a ne, jak praví § 16 cit. prov. nař. č. 357/20, báňské hejtmanství.

Jestliže tudíž žal. úřad, — min. veř. prací, — potvrdil výrok báňského hejtmanství v Brně, jež žádost Ústředního zaopatřovacího fondu v Brně o stvrzení vykonatelnosti z důvodů věcných zamítlo, rozhodl o opravném prostředku podaném do výroku úřadu nekompetentního.

Jest tudíž nař. rozhodnutí nezákonné a bylo je podle § 7 zák. o ss zrušiti.

Č. 4000.

Administrativní řízení. — Právo jazykové: Úřad není povinen vraceti k opravě t. j. k podání v jazyku přípustném opravný prostředek sepsaný v jazyku dle ustanovení jazyk. zák. nepřipustným, a není tudíž proti zákonu, odmítne-li opravný prostředek takový bez meritorního projednání.

(Nález ze dne 8. října 1924 č. 17.427.)

Věc: Ant. H. a Jan H. v H. (adv. Dr. B. Mautner) proti ministerstvu vnitra (min. rada Dr. Prokop) stran odmítnutí stížnosti podané v jazyce nepřipustném.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výnosy z 19. dubna 1921 rozhodla osp v Hlučíně ve smyslu §§ 18 a 20 vl. nař. ze 30. října 1920 č. 592 Sb., že udání st-le Jana H. a st-le Antonína H., že jsou národnosti německé, nejsou správná, nýbrž, že jsou národnosti moravské a že tuto národnost jejich jest do sčítacích archů zanést.

Odvolání, jež st-lé z těchto nálezů podali, byla zamítnuta dvěma rozhodnutími splnomocněného komisaře čsl. republiky pro Ratibořsko z důvodů věcných.

Oba st-lé podali proti těmto rozhodnutím stížnosti k min. vnitra, sepsané jazykem německým.

Min. vnitra odmítlo nař. rozhodnutími projednati stížnosti ty, poněvadž nevyhovovaly po stránce jazykové zákonu z 29. února 1920 č. 122 Sb. V rozhodnutích těch uvedeno, že v soudním okrese hlučinském neobývá aspoň 20% státních občanů jazyka německého a není tudíž min. oprávněno dle §§ 1 a 2 jaz. zák. podání v jazyku německém sepsané přijmouti a vyřídit.

Proti těmto rozhodnutím směřují dvě u nss podané stížnosti, o nichž takto bylo uvažováno: — —

Předmětem stížnosti na nss může býti jen otázka, zda žal. úřad právem odmítl stížnosti st-lů věcně projednati. V tom směru uvádějí stížnosti, že pokládají zamítnutí to za neodůvodněné, poněvadž se opírá